

РЕШЕНИЕ

№ 7636

гр. София, 25.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 125 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЗОРНИЦА АНГ. ЕЗЕКИЕВА

при участието на секретаря ГЕРГАНА З. ЛЕОНТИЕВА
като разгледа докладваното от ЗОРНИЦА АНГ. ЕЗЕКИЕВА Гражданско дело № 20231110111639 по описа за 2023 година

Ищецът *** твърди, че ответникът М. Г. е собственик на недвижим имот, поради което и негов клиент по неформален договор за продажба на топлинна енергия за топлоснабден имот – ап.4 в ***, като за периода м.15.2019 г. – м. 04.2021 г. не е заплатил сумата от 2136,44 лв. , лихва в размер на 404,35 лв. за периода от 15.9.2020 г. до 24.11.2022г., сумата от 31,86лева за дялово разпределение за 11.2019г.-4.2021г., както и лихва за забава върху нея от 7,01 лева, за период 31.12.2019г.- 24.11.2022г. , за които предявява установителни иски, тъй като в негова полза е издадена заповед по чл.410 ГПК, срещу която, в срок, е подадено възражение по чл.414 ГПК. Ищецът твърди, че ответникът, като собственик на посочения имот, е страна по неформален договор за продажба на ТЕ за битови нужди, сключен за искивия период, за който ищецът е издавал фактури по прогнозно изчисление, и след изготвяне на дялово разпределение от лицето, което иска да бъде конституирано като помагач на негова страна, е издавал общи фактури, съдържащи цялото вземане за съответния отоплителен сезон, публикувани в интернет страницата му, след изтичане на 45-дневен срок от издаване на общата фактура, ответницата е изпаднала в забава и дължи заплащане на законната лихва. Претендира заплащане на дялово разпределение, тъй като по силата на ОУ, главниците се заплащат на него.

Ответникът , в писмения си отговор по чл.131 ГПК, възражава против исковите на ищеца, като сочи, че не ползва енергия на сочената стойност. Твърди, че искането на ищеца е от 2008г. , когато ответникът твърди, че е изградил собствена отоплителна система и бойлери за топла вода. Твърди, че по предходно дело, ВКС постановил, че не дължи плащане на ищеца за ТЕ и счита, че искането е за същото и не подлежи на преразглеждане. През това време, ищецът ползвал имота му, чрез тръби за пренос на ТЕ. Счита, че ищецът не е доказал, че ответникът е ползвал определено количество ТЕ, при студени вертикални щрангове. Сочи, че предявява иск против ищеца за нанесен „тормоз“, затова, че не ползва ТЕ, и че ползват тръби, в неговия имот, като претендира заплащане, затова, че ищецът ползва имота му, чрез поддържане на тръби – 33,60 кв.м.*6 лева на кв.м. – 201,6 на месец, за период от 24 месеца.

С разпореждане от 28.6.2023г., СРС остави без движение претенцията на ответника.

С молба от 1.9.2023г., ответникът конкретизира същата, като посочи, че предявява осъдителен иск за сумата 4838,40 лева – главница, сумата 916 лева – лихва за период 15.9.2020г.-25.11.2022г., като сочи, че тръбите, които минават през имот – негова собственост, се ползват от ищеца за пренос на ТЕ, тръбите са студени, като по този начин, ищецът осъществява търговска дейност за негова сметка и морално го потискат.

Препис от насрещния иск и уточнението е връчен на първоначалния ищец, на 18.9.2023г., като отговор не е подаден в срока по чл.131 ГПК

С протоколно определение от 28.3.2024г., на основание чл.232 ГПК, производството по насрещния иск беше прекратено.

Предявени са кумулативно съединени установителни иски с правно основание чл. 153,ал.1 ЗЕ и с правно основание чл.86,ал.2 ЗЗД .

Съгласно разпоредбата на чл.149,ал.1 ЗЕ, продажбата на топлинна енергия се осъществява при сключване на писмени договори при общи условия. Продажбата на топлинна енергия, по цитираните разпоредби, се извършва на основата на писмени договори при общи условия, но, ако изричен писмен договор не е сключен, съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ "потребители на топлинна енергия" са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. Следователно, по силата на законова разпоредба императивно е установено кое лице е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, като от значение е единствено притежанието на вещно право върху имота – право на собственост или вещно право на ползване. В случая, купувач /страна/ по сключения договор за продажба на топлинна енергия до процесния имот е неговият собственик или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване, при съобразяване на задължителното за съда тълкуване на закона, дадено с ТР № 2/17.05.2018г. на ВКС по т.д.№ 2/2017г. на ОСГК, че страна в правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди е и лице, което не е собственик или титуляр на вещно право на ползване върху топлоснабдения имот, стига да е подал заявление до ищеца за открий.не на партида или да е сключил с ищеца писмен договор за продажба на ТЕ за битови нужди.

С доклада си по делото съдът е обявил за безспорен и ненуждаещ се от доказване факта, че считано от 1989г.ответникът е придобил право на собственост върху ап.4.

Поради тази причина се налага извод, че между страните е съществувало облигационно отношение за доставка на топлинна енергия и ответникът е имал качеството на потребител на такава. От неоспорената от страните и приета от СРС съдебно – техническа експертиза, се установява, че за исковия период в имота – собственост на ответника, има 5 радиатора и щранг – лира в банята, без възможност за монтаж на уред. На 16.11.2011г. радиаторите са демонтирани.

Видно от съдържащите се в СТЕ данни, дадени от третото лице – помагач на страната на ищеца – фирмата за дялово разпределение, за исковия период до имота не е осигурен достъп.

От СТЕ се установява, че за исковия период е начислявана енергия само за щранг – лира в банята, на база инсталирана мощност , умножена по максимален специфичен разход на сградата. Начислена е енергия за сградна инсталация, по формула, съдържаща се техническата част на Наредба № 16-334/6.4.2007г., на база пълна отопляема кубатура от 293 куб.м., по акт за разпределение на кубатурата, на имота. Процентите са под 26 за двата отоплителни периода.За топлинна енергия за битово горещо водоснабдяване, е начислена енергия за база брой потребители, при служебно начислен разход, от 140 литра на денонощие. Вещото лице сочи, че е налице реален отчет, през 2012-2013г.- 68 куб.м. Доколкото на вещото лице не е представен документ, в който са вписани двама потребители,

вещото лице дава заключение при един и при двама потребители.

Разпоредбата на чл. 142, ал.2 от ЗЕ определя компонентите на топлинната енергия за отопление на сграда етажна собственост, които се използват за формиране на цената на ползваната енергия. Това са топлинна енергия, отдадена за отопление на общите части, топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация и топлинна енергия за отопление на имотите. Съгласно ал.3 на чл.142 от ЗЕ топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и топлинната енергия за отопление на общите части на сградата се разпределя между всички потребители пропорционално на отопляемия обем на отделните имоти. А съгласно чл.139, ал.1 от ЗЕ разпределението на топлинна енергия в сграда- етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение. Сметките се формират от дължими суми за отопление на имот, дължими суми за енергия, отдадена от сградна инсталация и ползвано битово горещо водоснабдяване. Съгласно чл.153, ал.6 ЗЕ, клиентите в сграда - етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, остават клиенти на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата. Т.е. продължава да бъде потребител този, който е прекратил индивидуално подаването към имота си на топлинна енергия, след като няма отказ от топлоснабдяване от останалите потребители при условията на горните разпоредби. Съгласно Наредба № 16-334/16.04.2007 г. за топлоснабдяването (ДВ, бр. 34/2007 г.), чл.70, ал.1, количеството топлинна енергия, отчетено по топломера в сграда - етажна собственост, включително и за имотите на клиентите без уреди за дялово разпределение и/или тези с демонтирани отоплителни тела, се разпределя по правилата съгласно приложението. С приложението (към чл.61, ал.1 от Наредбата) се приема Методика за отчитане и изчисляване на топлинната енергия по компоненти.

Неоснователно е възражението на ответника, че не ползва никаква енергия за имота си. Обстоятелството, че ответникът е премахнал петте радиатора, не води до този извод. Ответникът остава задължен да заплаща ТЕ за сградна инсталация, която е обща част, поради което и всеки собственик на отделен обект в ЕС, дължи заплащане, на основание цитираните по – горе разпоредби, на ползваната енергия за сградна инсталация. Относно доводите, посочени от ответника в срока за отговор, СРС с определението по чл.140 ГПК указва на ответника, че носи тежестта да докаже твърдението си, че през исковия период не е ползвал услугите на ищеца, както и твърдението си, че вертикалните щрангове са студени. За тези две твърдения, не са ангажирани никакви доказателства, затова същите се приемат за недоказани от съда. Обстоятелството, че ответникът е прекъснал топлоснабдяването до имота си, не го освобождава от задължението да осигури имота за отчет. Неосигуряването на имота за отчет е закрепено със санкция – възможността ищецът да начисли ТЕ за имот, при използване на екстрапулация, което не е сторено, видно от заключението. Начислената енергия, служебно, е само за топла вода, и същата е в съответствие с техническата част на Наредба 16-334/2007г

Недоказано е и твърдението, че недължимостта на вземанията на ищеца се установяват с решение на ВКС – не са представени доказателства за предишен спор между страните, а дори да се приеме тезата на ищеца, то предишното дело не формира сила на пресъдено нещо за дължимостта на вземанията за различен период.

Съгласно разпоредбата на чл.62 Наредба 16-334/2007г в сграда - етажна собственост, в която се въвежда системата за дялово разпределение, клиентите са длъжни да инсталират средства по реда на чл. 52. Видно от приложените по делото писмени доказателства, топлоснабденият имот се намира в сграда с въведено дялово разпределение, топлинната енергия, отдадена от щранг- лирата, се изчислява по т.6,5 от Методиката към наредбата, служебно, на база инсталирана мощност за топлинна енергия, отдадена от щранг- лирата, на база инсталирана мощност, умножена по максимален специфичен разход на сградата .

Доколкото са спазени изискванията за изчисляване на дяловото разпределение по Наредба

13-336/2007г., съдът намира за доказано потреблението на топлинна енергия, по СТЕ. Искът е основателен до пълния му предявен размер. Неоснователно е възражението против обосноваването на СТЕ, тъй като е работило само по частни документи. Видно от заключението, в таблица 1 е посочена сумата за исковия период, за топлинна енергия, измерена за общия топломер. Начинът на формиране на топлинната енергия за апартамента, собствен на ответника, е посочен в т.2, а сумите, които се получават, са посочени в т.4 от заключението. В този смисъл, при така поставени задачи, вещото лице е отговорило достатъчно компетентно и пълно на тези задачи, включително с нормативно установената формула, по която вещото лице е изчислило, че същата съответства на предвидената на чл.70, ал.4 от Наредбата за топлоснабдяването формула. Възражението на ответника по обосноваването експертното заключение, защото експертът е работил по документи, непредставени по делото, е неоснователно, тъй като вещото лице се е запознало с формулярите за отчет от предходен период / които поради причината, че касаят предходен период – 2012-2013г., не следва да се представят от ФДР, защото са неотносими към исковия период/, и в тях фигурират заявени 2 – ма ползватели. Ако ответникът твърди да е променил заявените лица, е следвало да ангажира доказателства затова. В експертизата е посочено, че общият топломер се отчита по електронен път, поради което е невъзможно стойностите да се манипулират. В този смисъл, доводите на ответника за недължимост на сумите за потребена топлоенергия, поради несъответствие между стойност и качество на услугата не могат да бъдат споделени и съдът счита за неоснователни.

От представените общи фактури и съобщения към тях се установява, че през процесния период ищецът е доставил в процесния имот топлинна енергия, като реално дължимата и незаплатена такава е на стойност 2136,44 лева и искът е основателен.

По исковете за обезщетение за забава.

Падежът на задължението за главница за ТЕ е определен в ОУ, приложими към правоотношението – в случая тези, одобрени от КЕВР на 27.6.2016 г.

Разпоредбата на чл. 33 ОУ, приложими след 2016 г., предвижда следното:

Ал.1 Клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за ТЕ по чл.32, ал.1 и 2 в 45- дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Ал.2.Клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл.32, ал.2 и ал.3 за потребеното количество за отчетния период, в 45- дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Ал.4 Продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл.32, ал.2 и 3, ако не са заплатени в срока по ал.2.

Разпоредбата на чл.32 ОУ предвижда:

Ал.1.Месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл.71 НТ, се формира въз основа на определеното за него прогнозно количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача.

Ал.2.Месечната дължима сума за доставената ТЕ на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл.73 НТ, се формира въз основа на определеното за него реално количество ТЕ и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача.

Ал.3. След отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителна сметка от търговеца, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал.1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки.

Видно от цитираните разпоредби, задължението за ТЕ се съдържа в ежемесечно

издаваната от ищеца фактура, като изискуемостта ѝ – правото на ищеца да иска вземането да му бъде заплатено - настъпва с изтичане на 45- дневен срок след изтичане на периода, за който фактурата се отнася. Няма пречка датата на изискуемостта да е предвидена в договора, както е в настоящия случай, тъй като ОУ са приложими към правоотношението, доколкото ответната страна не твърди и доказва приложението на специални такИ..

Поради изложеното, съдът намира, че ОУ в посочената част въвеждат падеж на задължението, като същият настъпва след издаване на фактура и изтичане на 45 дни от датата на издаването ѝ. Следователно, ответникът дължи обезщетение за забава.

-

Относно претенцията за заплащане на дялово разпределение.

Съгласно чл.36 ОУ, клиентите заплащат цена за услугата дялово разпределение, извършвана от избран от клиента търговец, а съгласно чл.22,ал.2 ОУ заплащат таксата за дялово разпределение на продавача – в случая, на ищеца. Съгласно разпоредбата на чл.36 ОУ, цената за услугата включва цена на обслужване на партида, цена на отчитане на уред, а съгласно ал.2 на същата разпоредба, редът и начинът на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата, и се обявява по подходящ начин на клиентите.

По делото е представен договор, по силата на който на ищеца е възложено събиране на главницата за услугата дялово разпределение, поради което и искът е основателен.

Съгласно чл.36 ОУ, клиентите заплащат цена за услугата дялово разпределение, извършвана от избран от клиента търговец, а съгласно чл.22,ал.2 ОУ заплащат таксата за дялово разпределение на продавача – в случая, на ищеца. Следователно, ищецът доказва основанието да получи таксата за изготвяне на дялово разпределение, чието събиране му е възложено от ФДР, като възраженията на ответника в обратната насока са неоснователни. Съгласно разпоредбата на чл.36 ОУ, цената за услугата включва цена на обслужване на партида, цена на отчитане на уред, а съгласно ал.2 на същата разпоредба, редът и начинът на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата, и се обявява по подходящ начин на клиентите. Предвиденото в ОУ налага извод, че таксата за извършване на услугата дялово разпределение е такса, дължима на третото лице – помагач, която такса, по силата на договор между него и ищецът, и по силата на ОУ за продажба на топлинна енергия за битови нужди, се събира от продавача. Следователно, доколкото задължението за заплащането на таксата е различно от задължението по договора за продажба на топлинна енергия – доколкото фирмата за дялово разпределение е прехвърлила на ищеца правото да събира таксата за дялово разпределение, поради което и искът следва да бъде уважен изцяло.

По отношения на претенцията за лихва за забава върху цената на услугата за дялово разпределение.

От доказателствата се установява, че ежесечно е бил предвиден срок за заплащане на цената за услугата дялово разпределение, поради което след изтичане на същия ответникът е изпадал в забава и е дължал обезщетение за забава. В приложение на чл. 162 ГПК съдът установява, че размерът на това обезщетение е по-голям от претендирания за процесния период, като се има предвид ежесечната изискуемост на вземанията за дялово разпределение. Следователно и предвид принципа на диспозитивното начало претенцията за лихва за забава върху цената на услугата за дялово разпределение следва да бъде уважена в пълния претендиран размер.

По разноските.

При този изход на спора, право на разноски има само ищецът.

Ищецът претендира и доказва разноски: за заповедното производство - в общ размер

101,59 лева, от които 51,59 лева държавна такса и 50 лева юрисконсултско възнаграждение в минимален размер; за исковото производство – в общ размер 1083,87 лева, от които 183,87 лева държавна такса, 100 лева юрисконсултско възнаграждение в минимален размер и 800 лева за експертизи. Възражението на ответника по размера на определените възнаграждения за експертизи е неоснователно – същите са определени в съответствие с изискванията на чл.23 Наредба № Н – 1/14.2.2023г. за вписването, квалификацията и възнагражденията на вещите лица, издадена от Министерство на правосъдието.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за установено, че М. М. Г. с ЕГН: ***** и адрес: *** дължи на *** с ЕИК: *** и адрес: **, сумите 2 136,44 лева, представляваща главница за цена на доставена от дружеството топлинна енергия за топлоснабден имот, находящ се на адрес: гр. София, Ж.К.ВРЪБНИЦА[1]2,БЛ.636,ВХ.А,ЕТ.3,АП.4, инсталация № *****, за период от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва за период от 12.12.2022 г. до изплащане на вземането, сумата 404,35 лева , представляваща мораторна лихва за период от 15.09.2020 г. до 24.11.2022 г., 31,86лева , представляваща главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.11.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва за период от 12.12.2022 г. до изплащане на вземането, сумата 7,01 лева, представляваща мораторна лихва за период от 31.12.2019 г. до 24.11.2022 г, за които суми по ч. гр.д.№ 67695/2022 г. на СРС, 125 състав е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК.

ОСЪЖДА М. М. Г. с ЕГН: ***** и адрес: *** да заплати на *** с ЕИК: *** и адрес: *** сторените разноси: сумата 101,59 лв. по ч. гр.д. № 67695/2022 г. на СРС, 125 състав и сумата 1083,87 лв. по гр.д.№ 11639/2023 г.

Решението е постановено при участието на трето лице - помагач на страната на ищеца „Техем Сървисиз“ ЕООД.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

СУМАТА е платима от ответника на ищеца по банков път по банкова сметка: BG48SOMB91301011253302

Съдия при Софийски районен съд: _____